

Sygn. akt I CSK 174/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku P. Ś.
przy uczestnictwie M. Spółce z o.o. w W.
o wykreślenie roszczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku P. Ś. z udziałem M. spółki z o.o. w W. o wykreślenie z księgi wieczystej roszczenia wpisanego na rzecz uczestnika Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 marca 2013 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną uczestnik uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane przez skarżącego przyczyny nieważności postępowania nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę.

Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte przed wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie w danej instancji (m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. I Prawo z 1999 r., nr 5, poz. 41, z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220, z dnia 6 maja 2003 r., I CZ 43/03, nie publ., z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 216/03, nie publ.).

Sprawa niniejsza rozpoznana została przez Sąd Rejonowy według właściwych dla spraw wieczystoksięgowych przepisów art. 626¹ do 626¹³ k.p.c., a samo ich zastosowanie, z czego skarżący wywodzi uniemożliwienie mu obrony swych praw, nie może być uznane za wadliwość procesową sądu. Nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw nieuwzględnienie przez sąd wniosków dowodowych strony chociażby naruszało to przepisy procedury. Pominięcie przez sąd odwoławczy kwestionowanego w apelacji nie uwzględnienia przez sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych strony, może być rozważane w ramach sformułowanego

w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 217 § 1 i 2 k.p.c., zaś zaniechanie przeprowadzenia dowodu zgłoszonego po raz pierwszy w instancji odwoławczej może być kwestionowane na podstawie zarzutu naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. (m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2001 r., II CKN 395/00 i z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie zagadnienie prawne powinno, poza sformułowaniem tego zagadnienia, wskazywać wątpliwości związane z rozumieniem bądź stosowaniem przepisów prawnych niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy. Przepis art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, tekst jedn. Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm. – dalej jako u.k.w.h.), dotyczący wpisu do księgi wieczystej roszczenia przyszłego lub warunkowego, z którym skarżący wiąże sformułowane zagadnienie prawne, nie był w sprawie stosowany przez sądy orzekające. Stanowisko Sądu Okręgowego, że roszczenie o przeniesienie własności z umowy przedwstępnej, nie jest roszczeniem przyszłym, o jakim jest mowa w art. 19 ust. 3 u.k.w.h., lecz roszczeniem istniejącym, którego realizacja może nastąpić w przyszłości znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 28/05, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę z art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. nie odnosi się dokonanej przez Sąd Najwyższy wykładni i nie przytacza argumentacji uzasadniającej jej zmianę.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania, na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie daje podstaw do takiej oceny.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, oddalając wniosek o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz wnioskodawcy, wobec braku podstaw do odstąpienia od zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c.

[aw]